

умови, обставини та ситуації, що призводять до вчинення дитиною адміністративних і кримінальних правопорушень. Зокрема це ознайомлювальні, попереджувальні та виховні бесіди з дитиною за місцем проживання, навчання, роботи; профілактичні бесіди з батьками дитини, її законними представниками, членами сім'ї з метою усунення причин і умов, які спонукали до вчинення адміністративного чи кримінального правопорушення; складають план заходів з індивідуальної профілактики на основі вивчення матеріалів характеристик, індивідуально-психологічних особливостей дитини; відповідно до компетенції організують надання допомоги дитині у вирішенні питань, що пов'язані з працевлаштуванням, організацією дозвілля, установленням соціально корисних контактів, вибором життєвих цілей, а також залучення дитини до соціально корисних занять трудового, спортивного, творчого, самодіяльного характеру; сприяють у вирішенні соціальних проблем дитини, у тому числі конфліктних ситуацій у сім'ї, зокрема щодо батьків, законних представників, які не займаються вихованням дітей чи вчиняють стосовно них насильство в сім'ї, застосовують заходи впливу згідно із законодавством, ініціюють перед службами у справах дітей, відділами охорони здоров'я місцевих органів влади та органів місцевого самоврядування питання щодо направлення дитини до відповідного закладу для надання необхідної медичної, психологічної допомоги.

Вимоги які ставляться до заходів індивідуальної профілактики є, суворе дотримання прав, свобод та законних інтересів дитини, законності при здійсненні заходів індивідуальної профілактики; своєчасність виявлення та усунення криміногенних чинників, що збільшують вірогідність повторного вчинення дитиною адміністративного або кримінального правопорушення; послідовність у проведенні заходів індивідуальної профілактики, інтенсивність яких повинна зростати або зменшуватися залежно від результатів.

Можна зробити висновок, що мета здійснення індивідуальної-та загально профілактичної роботи поліцейського це дуже важливий і дієвий захід, який призводить до недопущення вчинення кримінальних чи адміністративних правопорушень дітьми, які схильні до їх вчинення, це виховання дітей у дусі поваги до закону, зміни їх поглядів на життя. Кінцевий результат профілактичної роботи поліцейського відносно дитини, це повернення її до суспільно життя – без порушення закону.

Список використаних джерел

1. Конвенція про права дитини: Міжнародний документ від 20.11.1989 року. Конвенцію ратифіковано Постановою ВР. 1991. №789-ХІІ від 27.02.1991.
2. Закон України «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей» Відомості Верховної Ради України. 1995. № 20/95 від 24.01.1995.
3. Про затвердження Інструкції про діяльність в організації дільничних офіцерів поліції: Наказ Міністерства внутрішніх справ України № 650 від 28.07.2017 року. Зареєстровано в Міністерстві юстиції України. 2018. № 1041/30909.

Курсант 104 н.г. ННІ № 1 Національної академії внутрішніх справ

Корнійчук Максим Віталійович¹

АПАРАТ ДЕРЖАВИ ЯК СИСТЕМА ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ

Актуальність даної теми полягає в тому, що державний апарат відіграє провідну роль у формуванні влади та її розподілі і займає провідне місце в реалізації державних функцій.

Кожна держава створює різноманітні організації, які беруть участь у здійсненні її завдань і функцій. Таку систему державних організацій називають механізмом

¹ Науковий керівник: Завальний А.М.

держави. Серед названих організацій є державні органи, що наділені державно-владними повноваженнями. Систему таких органів і називають апаратом держави. Також до механізму держави входять: державні підприємства, державні установи та інші державні організації.

Розглядаючи апарат держави як систему державних органів, необхідно відрізнити його від механізму держави. Апарат держави є його складовою. Варто визначити наступні особливі ознаки державного апарату: 1) це система створених державою структур, що мають форму органу держави; 2) наявність виключно владних повноважень, які визначають функціональне призначення органу; 3) наявність чиновників, що реалізують повноваження від імені держави на професійній основі; 4) наявність нормативно закріпленої структури та законодавчо визначених повноважень (компетенції); 5) зв'язаність з державою, оскільки всі рішення відображають її волю та приймаються від її імені; 6) фінансування з бюджету; 7) забезпечення реалізації державних функцій і завдань з управління суспільством; 8) система органів, наділених матеріально – технічними та організаційними засобами, що забезпечують реалізацію повноважень [1, с. 73].

Особливості розуміння характерних ознак та визначення основних з них зумовлюють відсутність єдиного розуміння апарату держави в сучасній юридичній літературі. Так, на думку проф. О.В. Петришина, державний апарат – це «сукупність державних органів, їх ланок та підрозділів, уповноважених здійснювати державну владу та управління, які спираються на можливість застосування примусу»; професор О.Ф. Скакун характеризує апарат держави у вузькому значенні як апарат виконавчої влади та широкому – як сукупність владних структур, збройних сил, поліції, дипломатичних представництв тощо; професор М.М. Марченко визначає його як систему органів, що здійснюють державну владу; а професор В. Авер'янов характеризує державний апарат як сукупність органів, за допомогою яких практично здійснюється державна влада. Деякі підручники взагалі не вміщують поняття державного апарату, змінюючи його механізмом держави [3, с. 69].

Єдність системи органів держави, що складають апарат, забезпечується за допомогою системи принципів. Саме вони забезпечують основу організації та діяльності державного апарату. Принципи апарату держави – це основні ідеї та положення, що закріплюються нормативно і покладаються в основу його функціонування. Чітко визначив основні принципи діяльності державного апарату професор, доктор юридичних наук В.В. Копейчиков. Він охарактеризував апарат держави як *систему державних органів, що здійснюють свої функції, реалізуючи волю громадянського суспільства, всього українського народу. До принципів діяльності державного апарату України В.В. Копейчиков відніс: демократизм; національна рівноправність; законність; суверенність; поділ влади; соціальна справедливість; гуманізм і милосердя; поєднання переконання і примусу; гласність, відкритість і врахування громадської думки.*

Принцип демократизму в Україні характеризується тим, що державний апарат формується з волі більшості населення, виражає та виконує волю громадянського суспільства.

Як корінна національна група, так і решта груп, що проживають на території України, є рівноправними. Держава гарантує всім здійснення, охорону, захист і відтворення політичних, економічних, громадських, соціальних і культурних прав.

Державний апарат утворюється й діє на підставі законів. Його діяльність спрямовується на виконання законів у порядку, передбаченому чинним законодавством. Державний апарат уособлює єдність державної влади на засадах самостійності та незалежності; він є виразником суверенітету народу.

Принцип соціальної справедливості державного апарату означає, що його завданням є забезпечення соціальної злагоди, консенсусу між різними частинами

суспільства, балансу різноманітних інтересів усіх соціальних прошарків, груп та інших верств населення.

Принципом державного апарату України є виховання і примус. Примус до осіб застосовує вичерпано всі методи переконання, але особа не підкорилася загальнодержавним інтересам та інтересам громадянського суспільства.

Свої функції державний апарат виконує відкрито, співпрацює з різними громадськими об'єднаннями й рухами, вивчає громадську думку та враховує її в організації і здійсненні покладених на нього завдань [2, с. 49].

Отже, апарат держави – це система всіх державних органів, що наділені державно-владними повноваженнями з метою безпосереднього управління суспільством та виконання завдань і функцій держави.

Список використаних джерел

1. Теорія держави та права : навч. посіб. / [Є.В. Білозьоров, В.П. Власенко, О.Б. Горова, А.М. Завальний, Н.В. Заяць та ін.] ; за заг. ред. С.Д. Гусарева, О.Д. Тихомирова. – К. : НАВС, Освіта України, 2017. – 320 с.
2. Правознавство: Підручник / За редакцією В.В. Копейчикова, А.М. Колодія. – К.: «Юрінком Інтер», 2006. – 748 с.
3. Теорія держави і права. Академічний курс: Підручник / За ред. О. В. Зайчука, Н.М. Оніщенко. – К.: «Юрінком Інтер», 2006. – 688 с.

**Студент Національної
академії внутрішніх справ
Котлова Наталія Павлівна¹**

ЄВРОМАЙДАН. РЕВОЛЮЦІЯ ГІДНОСТІ. «НЕБЕСНА СОТНЯ»

Постановка проблеми. Євромайдан, Єврореволюція, Революція Гідності – усі ці терміни сьогодні стали невід'ємною складовою в історії побудови української державності. Боротьба українських громадян за свої права, яка одержала назву "Євромайдан", а згодом Революція гідності, була наймасштабнішою подією в новітній історії України і логічним продовженням обстоювання прав людини та громадянина. Якщо говорити про актуальність теми з точки зору державотворення в Україні, то можна сказати, що Євромайдан породив новий громадсько-політичний Рух. Українці чітко висловили свою позицію щодо входження в ЄС. Очевидно, що силовий розгін українського Майдану не пройде, на протести вийшло близько 100 тисяч людей «перемога Майдану – це квиток на війну з несправедливістю, корупцією, здиством задля очищення суспільства і держави. Справа не в тому, щоб постійно стояти на площах – треба бути внутрішньо готовим виходити на них в разі потреби. Майдан повинен у кожного з нас трансформуватися в «...дух, що тіло рве до бою, рве за поступ, щастя й волю!...» Київський Євромайдан для мільйонів українців став символом відродження української нації, формування сучасної української культури. На Євромайдані виступають відомі музиканти, артисти, гурти. Самі майданівці кажуть, що виступ популярної групи «Океан Ельзи», який 14 грудня зібрав понад двісті тисяч людей, перетворив Майдан на центр культури міжнародного значення. На Майдані також працюють відкритий університет, галерея, кіноцентр, де виступають відомі митці, культурологи, письменники. Ці люди є творцями сучасної культурної політики, саме такої, якої потребує українська громада, і до якої більшість не має доступу через викривлену культурну політику держави, вважають експерти. Без національної культури неможлива українська державність і українська нація.

Виклад матеріалу. Хроніка подій:

21 листопада 2013 року півтори тисячі людей вийшли на площу в знак протесту

¹ Науковий керівник: Заяць Н.В.